

teuren opgjør Finantsøverslaget, og Ministeren approberer det; Ministeren kan ogsaa approberere Afvigelser fra Øverslaget, naar han blot paaseer, at Theatret kommer ud af det med den hele Sum, det har aarlig, og derved er det jo lagt, ikke i Personalets, men i Bestyrelsens og Ministerens Hænder, hvorvidt Øverskuddet skal fremkomme, og en strengere eller ødslere Økonomie med Hensyn til visse Udgifter, der forud afholdes af Øverskuddet, vil altsaa have Indflydelse paa, om Øverskuddet fremkommer eller ei. Af Øverskuddet skal væsentligt udredes de Udgifter, der komme Personalet til Bedste; derved opstaaer der nødvendigtvis Conflictter mellem Personalet og Bestyrelsen. Personalet vil ikke være opfordret til den Art af Sparksomhed, som det selv kan bidrage til; jeg tænker navnlig her paa de mange materielle Udgifter, som hvert enkelt Medlem af Personalet gjør Fordring paa, ved Garderoben og Alt, hvad dermed staaer i Forbindelse; der vil Personalet ikke bidrage til Besparelser, men derimod vil det finde, at der ikke i andre Retninger er Sparommelighed nok fra Bestyrelsens Side. Naar derimod Bestyrelsen netop i hiint vilde udvise Sparommelighed, saa vilde der fremtræde en Modvillie og en Modstræben; man vilde sige, at det Øverskud, der blev fordeelt mellem Personalet, frembragtes ved at chicanere Personalet selv, ikke ved de Midler, Directeuren ellers havde til sin Raadighed. Dette er, troer jeg, en temmelig væsentlig Ulempe. Naar der er Spørgsmaal om det Formaal, der herved skal opnaaes, saa troer jeg, at den ærede Rigsdagsmand gjorde Ministeriet Uret, naar han sagde, at Ministeriet havde, som Betyggelse imod yderligere Tilskud, opstillet blot moralske Garantier, der skulde ligge i Theaterdirecturens, maaskee ogsaa i Ministerens, men dog væsentligst i Theaterdirecturens Bestræbelser. Jeg har henviist her til, ikke med Hensyn til at holde Theatrets Udgifter indenfor den bevilgede Sum, men med Hensyn til nogle Besparelser i det Materielle, som jeg ikke seer noget Middel til at faae frembragt uden igjennem Theaterbestyrelsens gode Villie og økonomiske Huusholdning, og Commissionen og den ærede Taler have ogsaa an-

erkjendt, at det ikke gaaer an at regulere denne Deel af Theatrets Huusholdning gennem Lovbestemmelser. Det maa man altsaa vente, at Theaterbestyrelsen vil gjøre sig Umage for at opnaae, for, om jeg saa maa sige, at gjøre sig behagelig for den lovgivende Magt, for at staae sig vel med den. Med Hensyn derimod til Sikkerheden for, at der ikke ved Enden af den femaarige Periode skal blive forlangt Mere, end der var bevilget, er der dog opstillet andre Garantier. Der er for det Første den almindelige, at, naar der ikke er bevilget Mere, saa faaer man ikke Mere. Ja det er nu godt nok, siges der, at Rigsdagen ikke vil give Mere, men hvad skal da den lovgivende Magt gjøre, naar man kommer og siger, at der er holdt flet Huus med Midlerne? Enten maa man betale, eller ogsaa taber Theatret sin Credit. Men det Samme turde hælde under den anden Form, naar der ikke regnedes deels paa de moralske Garantier og deels paa Ministerens Ansvarlighed, thi hvem sikker os imod, at der ikke i adskillige Aar figurerer et Øverskud, og at Theatret dog ved Enden af disse Aar befindes at være i Forsald, at have udtømt sine materielle Midler, saa at det, for at dække sine Udgifter, trænger til en extraordinair Understøttelse. Ministeriet har, for at der i det Mindste ikke, paa Grund af en øieblikkelig Underbalance, skal kunne kræves et extraordinair Tilskud, foreslaet een Ting og gjort opmærksom paa en anden. Der skal nemlig hvert Aar fremlægges et Finantsøverslag, og det maa da være Ministerens uforsvigelige Pligt, det 2de, 3de, 4de og 5te Aar, først og fremmest at sørge for at dække Underbalancen fra det foregaaende Aar, saa at der ikke ved Enden af den femaarige Periode famler sig en Underbalance, der er fremkommen i alle 5 Aar. Dernæst er der foreskrevet, at Finantsøverslaget i det sidste af de 5 Aar skal opgjøres saaledes, at der er en ikke ubetydelig Sum at løbe paa, at der i dette Aar ansættes et større Beløb til tilfældige og uforudsæelige Udgifter end i noget af de foregaaende Aar, for at man, naar man i det 5te Aar begynder uden Underbalance, ogsaa ved Enden af dette Aar, selv om det skulde have været noget mindre heldigt, kan være sikret imod Underbalance. Det troer jeg er en væsentligere